

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμη, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελουταως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεω

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἐπὶ τῆρ διευθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και π.ληροξουσίου

κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτὸς ὑπόληψις, ἡς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἔργουστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντιφάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν τουρκιστὶ, ἑλληνιστὶ και γαλλιστὶ, περὶ τῆρ ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἄρχειται ἀνωθερ τῆρ ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαίμου τῆρ φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγυριζομένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆρ ἐναντι φιάλης

και ἐφιστάτε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθερ προϊόν εἰς τὰς οἰκογενεῖς.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Ἀπριλίου 1904

ΑΡΙΘ. 2

ΒΟΥΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆρ ΕΠΙΤΕΛΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τοῦ Πέραν (ὕπὸ ΚΟΡΝ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ) — Ὀνειρο, ποίημα (ὕπὸ ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ) — CHATEAUBRIAND RENE (ὕπὸ Γ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ) — Ἐρωτικὸ φίλιον (ὕπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓ. ΕΛΙΔΟΥ) — Χαρά, ποίημα (ὕπὸ ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΜΑΡΗ) — Carmen Sylva, ἡ νήπιος τῶν μύθων, διήγη. (ὕπὸ Σ. ΣΑΡΙΒΑΣΕΒΑΝΗ) — Στ' ἀγρόνι, ποίημα (ὕπὸ ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΖΗ) — Οἰκιστὸν τμήμα: Ἀγωγή τῶν πικνῶν (ὕπὸ ΑΓΔ. Γ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ) — Τῆρ Κυριῶ Γ. Βέλλη, ποίημα (ὕπὸ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΟΥΤΣΟΥ) — Ἄγιουμβα (ὕπὸ Κ. ΓΙΑΝΝΙΚῆ καθηγητοῦ) — Πνευματικὴ κίνησις. — Συνομιλία Ἐρμού. — Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν. — Ἑλληνικὸν θεατρον. — Θείας Φιλίας Ἀργυροπούλου. — Εὐτράπελα. Εἰκῶν: Ἐλένη Σ. Δάμαρη.

Διευθύνται | ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κουρσοῦ-Λάν ἀφ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επίτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και **ΕΦΑΡΜΟΓΗ** τεχνητών οδόντων μετ' ἀπαραμίλλου επίτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ἀσφαλέστερα συστήματα — **ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζι, ἢ τῶν πασχόντων οδόντων εὐλῶν δυστρομίας και οἰουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος. — **ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ** τῶν σεσηπτότων οδόντων εἰς ριζῶν ἄνευ τοῦ παρ. μικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ — **ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' ἑκάστην και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοατρείον του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τας 7—11 τουρκιστί, ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριδίου οδὸς (Ὀζυῶν) Τσαρσῆ. Νπασῆ, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πικτων και νέοι, περὶ πολλοὺ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και δια τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦ δια τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς ἄδριμέα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θεροῦς και εἰς ἕτερας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρυνεται και διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχυρὸν χρῶμα και θέν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσαρέστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλευθέρου πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξάλειφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματιλογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρτηρησεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξάλειφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατρυφεμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και εὐωδιαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλειφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «**Κολωνίας**», ἀτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἶνὸν πνευιῦπόμα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδέμιαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς καμνῆ τις χρῆσιν τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κογλιαρίων τοῦ καρέ ἐκ τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μουδικὴ ἀποθηκὴ και πώλησις: **Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ»** ἐν Π.μ.μ. οδὸς Β.ζ.γετζιλέρ, και ἐν Γαλατῆ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «**ΓΣΣΑΡ**», οδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
Ἐν τῇ ξένῃ. φραγ γρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσκληρόνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσης τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπόγραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Διευθύνται: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ** και **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**
«Ὁν πειροσμαι τας λαριτας ταις Μουσαις συγκαταμνην, ἡδισταν οὐτιμιαν.» Εὐρ Ἡρ Μαιν Στ. 673 — 5

Η ΕΝ ΤΩ ΠΕΡΑΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Β'.
Τὸ φιλόανθρωπον τοῦτο γυναικεῖον ἄσυλον τὸ ἀνοίγον στεργικῶς ἀγκυλας εἰς τὴν ἐπιμονὴν πενίαν, διαιρεῖται εἰς τέσσαρα τμήματα διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων: ραπτρεῖον, πλυντήριον, σιδερωτήριον και ἰατρεῖον. Ἐκαστον τῶν τριῶν πρώτων τμημάτων, εἰδὴ κὴν κεκτημένον λειτουργίαν, διευθύνεται ὑπὸ ἰδίας διευθυντῆρας ἐχούσης και τὴν βοήθον αὐτῆς, αἱ εἰδικαὶ δὲ αὐταὶ διευθυντῆραι ὑπόκεινται εἰς τὴν γενικὴν διευθύντριαν, τὴν Καν. Εὐφροσύνην Μαυρίδου, τὸ γένος Τσικαλιώτου, ἡτις, ἀπὸ τινῶν ἡδὴ ἐτῶν μετὰ παραδειγματικῶς ζήλου και σπανίας διοικητικότητος διευθύνουσα τὸ κατάστημα, κατέστη στιβρωτάτος τῆς εὐδρομίας αὐτοῦ παράγων και μοχλός, ἅμα δὲ και ἀντικείμενον τῆς γενικῆς συμπαθείας, ἔχουσα ἀνταξίαν βοήθον τὴν δεσποινίδα Φιλομήλαν Μαυρομμάτην.

προϊόντα τὰς ἀβρυτάτας ἐκείνας βελτίστες και λινα, τὰ ἀερούρη αλλ' οὐχ ἦττον και στερεὰ ἐκείνα τριχαπτα και τὰ λευκὰ κεντήματα τὰ δικηλεπιστάτων γλυπτῶν ἀνθεμίων δικηλοκίλλοντα γρησευτικῶς το χιονῶδες σὺ ολον τῶν λευχειμάτων, φαίνονται ἐξ ἄπαντος ἀνήκοντες εἰς μυθικὰς γνήσιας, τὰ δὲ θαυμάσια ἐκείνα δημιουργήματα τῆς λεπτῆς τῶν λευχειμάτων τέχνης προωρησμένα οὐχὶ ὅπως περιβάλωσι σώματα κοινῶν θνητῶν, ἀλλ' ὅπως θωπεύωσι ῥοδόπλαστα μελὴ θεαινῶν και λαρίτων.

Ταῦτα ἄνευ οἰαροῦ ἡποτε ὑπερβολῆς.
Καὶ ἀπορεῖ τις τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃ ἐκεῖ και τί ὕστερον: τὴν ἐξέχουσαν πολυτελείαν τινῶν, ἢ τῶν ἄλλων τὴν αἰθερίαν χάριν και πρωτοτυπίαν. Βελόνη δὲν φαίνεται ἐγγίσασα τὰ ἀπρόδη ταῦτα καλλιτεχνήματα, ἀλλὰ πᾶσαι τῶν αἰραφαὶ και αἰπτυχαὶ φαίνονται ὡς ἐκ γλυπτοῦ μαρμάρου και ὡς αὐτομάτως ὑπάρχουσαι. Δαντέλλαι δὲ και κεντήματα εἶναι ὄλα προϊόντα τοῦ καταστήματος, παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ εἰς ἐργατίδας κατ' οἶκον.

Βεβκίως δὲ τὰ πληροῦντα τὰς πρῆτικῆς λευχειματα δὲν εἶναι μόνον γυναικεῖα, ἀλλὰ και ἀνδρικά.

Ἄλλὰ τὰ ἐξοχα προϊόντα τοῦ ραπτρεῖου ἀτινα ἔχουσι διπτόν και ἀλληλέγγυον, οὕτως εἰπεῖν, τὸν προορισμόν, ἦτοι ἀπ' ἐνός μὲν τὴν παροχὴν πόρου εἰς τὰς ἐργατίδας αὐτοῦ διὰ τῆς κατασκευῆς των, ἀπ' ἑτέρου δὲ τὴν προχλῶν πόρου εἰς τὸ κατάστημα διὰ τῆς πωλήσεως αὐτῶν, δὲν θὰ ἐπλήρουν τὸν διπτόν τοῦτον προορισμόν των ἐπαρκῶς, ἦτοι δὲν θὰ εἶχον εὐρὺν τον γυκλον τῆς καταναλώσεως, ἐὰν περιορίζοντο εἰς τὴν ἀ-

ποικιλιστικὴν βιβλίον τῆς ἀνωτάτης πολυτελείας, ἣτις δὲν δύναται βεβαίως νὰ ᾖ προσιτὴ εἰς πάντας.

Ὅτω τὰ προϊόντα τοῦ ραπτρείου ἀνάγονται εἰς τρεῖς ποιότητες, διακρούντα αὐτὸ εἰς τρία τμήματα, κατέχοντα τρεῖς ἀφόρους κίθους: 1ον τὸ τμήμα τῆς πολυτελείας τὸ προωρισμένον ὅπως ἱκανοποιήτῃ πληρέστα καὶ τὴν ἀδυσχελεστὴν καλαισθητικὴν, 2ον τὸ μεσσιον τμήμα, παρασκευάζον λευχεύματα οὐχὶ μὲν πολυτελέα, ἀλλὰ κομψὰ εἰς τὸ εἶδος τῶν πάντοτε, καὶ 3ον τὸ τμήμα τοῦ λαοῦ, ὅπου ῥάπτονται ἀσπρόρουχα διὰ τὸν κάτω λαόν, ἐξ ἀμερικανικῆς ἢ καὶ ἑλλων χρωματιστῶν πανιών, χονδρὰ, στερεὰ, κάλλιστα ἐργασμένα καὶ ἐπομένως εἰς τὸ εἶδος τῶν καλαισθητῶν καὶ εὐπρόσωπα ἐπίσης.

Τὸ τμήμα τῆς πωλοσιῶς τῶν ἀσπρόρουχῶν, ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ πρῶτα: μέχρις ἐσπέρας, χάρις εἰς τὴν πρὸς τὸ εὐκατὰ τὸν τῆς γυναικείας εὐποιίας: ὁμόμον στοργὴν καὶ αὐτῶν πρὸς τῶν διευθυνουσῶν αὐτόν, δέχεται πλείστοις καθ' ἑκάστην ἀγοραστῆς καὶ διενεργεῖ μεγάλην καὶ τῶν τριῶν εἰδῶν κατανάλωσιν. Πολλὰ δὲ κυεῖται τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας: παραγγέλλουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἐργαστάσιον πληθὺν λευχευμάτων καὶ ὀλοκλήρων προικῶν.

ΚΟΡΑ. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ

ΟΝΕΙΡΟ

Κοιμώμουν α' ὄνειρου ἀνάλαφρα φτερά μ' ἐπῆραν ὡς ἔρημο κ' ἀχνὸ λαγκάδι, γεμάτο ἀγκάθια, βάτους καὶ κλαδιὰ ξερὰ σὲ μίαν νυχτιᾶς κατὰμαυρο σκοτάδι.

Καὶ Φόβοι μ' ἔδερναν ἀπὸ παντοῦ πολλοὶ καὶ φρίκη μοῦ ἔσχιζε πικρὴ τὰ στῆθι. Μοῦ ἐπλήγωνε ὡς τὸ διάβα μου ἄγριο πουλὶ μ' ἐν ἄσμα τρόμου τῆς καρδίας τὰ βῆθι.

Κ' ἐν ᾧ τὰ ἔωτικά ὡς τὴν κάθε μιὰ στιγμὴ οὐρλιάζαν, καὶ θρηνοῦσαν τ' ἀγρίμα, θλιμμένος κ' ἄθλιος, ὡς τοῦ δάσους μιὰ θωγμὴ θωρῶ ἕνα φῶς—χαρὰ ὡς τὴν τὸση ἔρημα.

Κι ἀρχίζι νὰ μου φεῖγῃ ὁ φόβος ὁ κρυφός, κ' ἐλπίδα ἀχνὴ τὸ βῆμαί μου φτεροῖνε, καὶ τρέχω ὡς τὸ τρισπόθητό μου ἐκεῖνο φῶς, ποῦ ἡ λείψι του κάθε μου πίκρα λυοῖνε.

Μιχ- Γ. Πετρίδης.

Σμύρνη.

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Οὐδῶλως, κυριε, ὑπερχει ὁ θεῶν τὸν κόμον ὑποψίν μισιτικῆν. Μισοῦμεν τὸ ἀνθρώπου καὶ τὴν ζωὴν, διότι δὲν βλέπομεν ἀρκούντως μακρὴν. Ἐκτεινὸν ἐπὶ πλέον τὸ βλέμμα σου καὶ θέλεις πεισθῆ ὅτι ὅλα ταῦτα τ' ἀτυχήματα, δι' ἃ παρπονεῖσαι, εἶνε ἀληθῶς μὲν δαιμόνια. Πᾶσα ὁμῶς αἰσχύνη νὰ μὴ δύναται ἀνερευθιάτως νὰ κέπηται τὴν μόνην πραγματικὴν δυστυχίαν τῆς ζωῆς σου. Ἦλη ἡ ἀγνοη, ὄλη ἡ θρησκεία, ὄλη ἡ ἀρετὴ, ὄλοι οἱ στέφανοι τῆς ἀγίας, μίλις καθιστῶν ὑποφερτὴν τὴν ιδέαν τῆς λύπης σου. Ἡ ἀδελφὴ σου ἀπίστευε τὸ σφάλμα τῆς. Ἄλλ' ἐν πρέπῃ νὰ εἴπω ἐνταῦθα τὴν σκέψιν μου, φοβούμαι μήπως ἐνικα τρομερῶς δικαιοσύνης, εὐχὴ ἐξεῖθουσα ἐκ τοῦ κόπου τοῦ μνημείου, ἐθροῦθητε καὶ τὴν ψυχὴν σου. Τέ κάμνεις μόνος εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν, ἕνα καταναλίσκει τὰς ἡμέρας σου. παραμυθῶν ὅλα σου τὰ καθήκοντα; Θά μοι εἴπῃς ὅτι ἄνθρωποι ἄγιοι ἐνεταγιάσθησαν ἐν τῷ τῶν ἐρήμων Ἦσαν ἐκεῖ μετὰ τῶν ὀπλων των, καὶ μετεχειρίζοντο πρὸς ἀπόσθεσιν τῶν παθῶν, τὴν χρόνον, ὃν οὐ χάνεις, ἕνα ὑποθάλπεις τὰ ἰδικά σου.

Νεε ἀλ αὖτῶν, ὅστις ἐπίστευσας ὅτι ὁ ἄθρωπος ἐξαρκεῖ μόνος δι' ἑαυτὸν ἢ μοναζία εἶνε κακὴ εἰς τὸν μὴ ζῶντα μετὰ τοῦ Θεοῦ. Διαπλασιάζει τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἐν ᾧ συγρῶως ἔφασις παρ' αὐτῶν πᾶν ἀντικείμενον πρὸς ἐξασκησιν. Πᾶσα ὀλκῶν δυνάμειν, ἔφειλε ν' ἀφαιρῆ αὐτὴν εἰς τὴν ὑπερσείαν τῶν ὁμοίων του. Ἐάν δὲ ἐφίγη, ἀναφελεῖς τὰς δυνάμεις του τιμωρεῖται κατ' ἀρχὰς ὑπο μυστικῆ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΙΛΙΑ (κατόπιν τῆς ἀναγνώσεως τῆς Amilée amoureuse)

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἡ αἰσθηματικὴ φίλια δὲν εἶνε ἢ μίαν αἰρέσις τοῦ ἔωτος, καὶ δὲν ἀποτελεῖ τὴν essence αὐτοῦ. Δεὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἔρωτος, νὰ ἐκθροῖ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ, ὅπου: τὸ μῦρον ἐκ τῶν ἀνθέων, ὡς τὸ οἰνόπνευμα ἐκ τῆς σταφυλῆς, πλὴν ἐνός ἔρωτος ἐγ-αίρωσ καὶ ἡ-ωϊκῶς κατανακλιθέντος, καταπνιγένο. ὑπὲρ τὸ γόνυ τοῦ καθήκοντος. Καὶ θὰ ἐξέλθῃ τῆς τροπικῆ φύρον ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς πάλῃ: δύο εὐγενῶν καρδιῶν, μὴ στρυγούσων τὴν ἐκπτώσιν ἐκ τῶν ἐνώπιον τῆς συνειδήσεως των. Θεῖον καὶ παρθεϊκὸν ἄθος βλαστάνον ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, δασυθὲν ἐκ τῆς ὀρυκτικῆς θελήσεως τῶν παρπλανήσεων τῆς ὑπὸ τοῦ πάθους κυκαιομένης καρδίας. Ἡ πάλῃ! ἰδοὺ τί ἀποτελεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐν κλέπτου ἀνθρώπου, διότι τί εἶνε κυρίως καὶ ποῦ συνίσταται ἡ ἀρετὴ; ἐν τῇ ἀνισθησίᾳ, τῶν παρκοτικῶν ὑπὸ τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν αἰσθήσεων, ὅστις ἐάν πώζῃ καὶ προφυλάσῃ ἐκ πικρῶς κινδύνου τὴν ἀγνότητα, ἀποδικυῖε ἐξ ἄλλου τὴν μὴ ἀρτιότητα τοῦ ἀνθρώπου ὄντος, διότι πάντα προεβλεψεν ἢ μὴ τῆς φύσεως ἐν τῇ σοφῇ αὐτῆς οἰκονομίᾳ ἢ ἐν τῇ θραμβευτικῇ νίκῃ μερῶν πειρασμῶν, ἕτινες κυμαίνουσι, φρονούσιν, ἔμφριτα λυτούσιν τὸν ἄθρωπον. Ἡ ἀπόκλισις ἔσχηται ἄφ' ἐκυτῆς. Ἐν τούτοις ἐν τῷ τῶν κακοιογηθέντε τούτῳ κόσμῳ, ὅπου τὰ ἀνθρώπων κτήνη τοῦ Ζολᾶ ἐσκίασαν τὰ ἔα τῶν εὐγενῶν πλ. σιμάτων, πόσοι καὶ πόσοι μάρτυρες βασανισθέντες ἀφανῶς ἐπὶ τῆς μαρτυρικῆς ἐσχάρας τοῦ πάθους, ἐξῆλθον ἡρώες ἀληθῶς καταπληκτικῆς καὶ ἀπιστεύτου ἠθικῆς ὑπεροχῆς οὐχὶ ἐν τῷ ἀμφιθέατρο ἢ σκηνῆ χειροκροτούμενος, ἀλλ' ἐνώπιον τῆς συνειδήσεως των μόνον. Αὐτοὶ εἶνε μόνον ἱκανοὶ νὰ ἐννοήσωσι τὸ εὐγενὲς αἰσθημα τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος. ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο, δι' οὗ ὁ Κύριος πεῖθῆκε τὴν ἔπουσαν πρὸ αὐτοῦ ἀμρτωλὴν ὁμοῦ καὶ τὴν ἐν κρητὸν κόρη τῆς Βηθανίας, σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ἰδοὺ τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ Ἰωάννην. Ὁ σαρκεῖος

δυστυχίας καὶ τοχίως ἢ ὄργα ὁ ὕρανος τῷ ἀποστῆλῃ τιμωρίαν τρομερά.»

Θροβηθεὶς ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ὁ Ρενέ, ἀνύψωεν ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ Σάκτα τὴν τεταπεινωμένην κεφαλὴν του· ὁ τυφλὸς Σαχὴμ ὑπεμείδισε καὶ τὸ μειδίαμα τοῦτο μὴ συνιδιβάζομενον πρὸς τὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, εἶχε τὴν μυστηριώδες καὶ οὐράνιον.

Ἄγιέ μου, λ γει, ὁ γέρω· ἐρσότης τῆς Ἀτάλας μὰς ἐμίλει αὐστηρῶς, δ ὀρθοὶ καὶ τὸν γέροντα καὶ τὸν νεόν· καὶ ἔχει δικαίον Ναι πρέπει ν' ἀπαρνηθῆς ἢν ἐκτροπον ταύτην ζωὴν τὴν πλήρη μερῶν. Ἡ εὐτυχία ὑπαρχει μόνον εἰς τὰς καινὰς ὁδοὺς. Ὁ Μισιτικὸς καὶ παρὰ τὰς πηγὰς αὐτοῦ ἀκόμη πλῆττει διότι εἶνε μόνον ῥίξ διαλύτης. Ζητεῖ χιόνια παρὰ τῶν ὀρέων, βροχὰς παρὰ τῶν τρικυμιῶν, ὕδατα παρὰ τῶν χειμάρρων, ὑπερδῆ τὰς ὄχλους του καὶ κατερημόνει τὰ θελητικὰ παραλή του. Ὁ ὑπερήφανος ῥίξ καυγάται κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν δύναμίν του.

Ἄλλὰ βλέπων ὅτι τὸ πᾶν ἡμιούτο ἐπὶ τῇ διαβάσει του, ὅτι ἔρρεεν ἐγκατακλειμμένος ἐν τῇ μοναζίᾳ, ὅτι τὰ ὕδατά του ἐθλοῦντο πνυτοτε, ἐπεθυμήσει τὴν ταπεινὴν του κοιτῆν, ἢν ἡ φύτις τῷ εἶχε χαράξῃ, τὰ κτηνά, τὰ ἄνθη, τὰ δένδρα, καὶ τοὺς ῥύακας, ταπεινοὺς συντρόφους τοῦ ἡσυχου ρεύματος του.

Ὁ Σάκτας ἐπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ φοινικοπέτερου, κεκρυμμένου ἐν τῶν καλαμῶν τῷ Μισιτικῷ. Ἐξαγγέλλοντος τρικυμιᾶν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐπανελάθον τὴν πρὸς τὰς καλῶδας ἄγουσαν.

Ὁ Ρενέ ἐδάδιζε σιγηλῶς μετὰ τοῦ ἱεραποστόλου, ὅστις προσήχετο εἰς τὸν Θεόν, καὶ τοῦ τυφλοῦ Σαχίμ, ἀναζητούντος τὴν ὁδὸν του. Λέγεται ὅτι πεισθεὶς ὑπὸ τῶν δύο γερόντων ἐπέστρεψε παρὰ τῆς συζύγου του, χωρὶς ὁμῶς νὰ εἴρῃ παρ' αὐτῆ τὴν εὐτυχίαν.

Ἀπωλέσθη δὲ χόνον τινὰ κατόπιν, μετὰ τοῦ Σάκτα καὶ τοῦ πάτερ Σουήλ, κατὰ τὴν σφαγὴν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Natchey ἐν Λουζιάνῃ.

Δεικνύουσιν εἰσέτι βράχον τινὰ, ὅπου συνειθίζε νὰ καθῆται δύοντος τοῦ ἡλίου.

ΤΕΛΟΣ

Ἐν Ἰωαννίνοις. Ἰω. Ἀλ. Χαρισιδάδης.

έρως υποχωρεί κατσηχυμένος, του έμοιαζου σέβα-
σμού θεμελιού υπέρνω της χυδίας απολάσεως,
απολαύσεω, άτιμζοσης το ιδ κινόν όταν δε ή
άμοιβαία έκτίμησι υπρχη, άφευκτως θα κατα-
λήξη εις την ερωτικήν φλίαν άνευ φόβου ύποτρο-
πής, διότι δέν άγκπχ τις δις έρωτικώς τό ίδιον
πόσωπον.

Σμπέρσμα.

Δά να υπαξή αληθώς άδιφθαρής ή έρωτική
φιλικ. Δέον ν' άγκπχίωεν πρώτων έρωτικώς
τον φίλον μας, αλλά να διατελ-σωμεν άραδαν-
τοι εν τή υψηλή ιδχ της ήλειας και τιμής.

Δέν να μη σφάλλωμεν ούδέ κατ' ελάχιστον,
δέο να μη έχωμεν να προσάψωμεν εις άλλήλους
ούδην τό προκχ ούν έρωτήμα, κάμμίαν έκδήλωσιν
ύλικήν τ' ον ήλιν γεννημενος παθους, εις δικ-
χυσιν εις έρωτικόν τι μικρόν φέλιχια άπλήγυσαν
ή έρωτι-ήν πρόσθλιψιν χειρός. Δέο να τηρηώμεν
άληθτοι άπένατι άλιγλων, με την συνείδησιν
άγιαν. Να μη έχωμεν ήδη έκδωτη κατ' ίδιαν τό
ιδανικόν μας και εξευτελίτε αύτο κατ' άνοιχν,
άμαυοϋντες την ιδέωδη του λάμψιν, ποδπατοϋν-
τες εν νοεφ όργιφ εις έτό βέθος τής συνείδη-
σεως μας το γόητρον αύτου.

Άνευθριάτως και με αίσθημα θεοποιήτεως
να βλέπωμεν τον άγκπχθέ-τα φίλον, μ' αίσθημα
έμπιστοτύνης, πεποιθήσεως και αυτοπεποιθή-
σεως έντελοϋ. Τιοιουτοτρόπως δυνάμεθα να πραγ-
ματοποιήσωμεν την έρωτικήν φιλίαν, ήτις άδιαρ-
ρήκτως συνέδισε τον Φίλιππον προς την Δι. νυσίαν,
και ήτις, άν θελήσωμεν να έγκύψωμεν εις τά σε-
λίδα του καθ' εάστην βίου, θα μας παρασχη-
σως παραδείγματα άδιακόπως άναγεϋενε, και
άπερ οι χυδαιι ούδέποτε ήθέλησαν να έννοήσω-
σι, μυκτη, ισκντες και λακπατήσαντες έκκστοτε
αύτά.

Άλλ' εάν τό ευγενή ταύτα παραδείγματα
άντι των ένόχων σνδισμων, οτινες σκανδαλίζουσι
πανταχού και πάντε το πνεϋμα των ήθικολό-
γων, ήδύνατο να γενικεθώσι, τότε ήδυ άμεθα
να πιστευσωμεν ότι άνείειλεν επί των Σοδόμων
και Γομόρρων ήμών θεα χρι-τι ή αιγιήεστα
αυγή τής ήθικής του ανθρώπου. εξυψώσεως από
της χονδρής και άγενοϋς ύλης, ότι ή κοινωνία

κατήγαγε θρίμβον άητή και άντι τής μοιαίας
παρκμής, ήτις έκφυλζει τάς πιπολι ισμένες φυ-
λας και άς έκφραυλζει, ό πεπολιτισμένος, δικαίως
θα ήδύνατο τότε να σιμνόνται επί τή μεγάλη
του άθρωπου προσώφ, τή νίκη του πνεϋματος
επί τής ύλης.

Είς τή γυναίκα άπόκειται να λάβη τον άνδρα
εκ της χειρός και δια μέσου των δαιδάλων του
λαβυρίθου της κοινωνι ής άσχημίας, εις ήν πε-
ριαγει ή ήική του ανθρώπου παρακμής, τον ό-
δηγήση εις το ύγιές φως τής ήθικής και του καθ-
θήκοντος, την άπο-εθεισα δι' αύτης. αλλά και
την δι' αυτης επανειρησαν Είμ. ταύτην, τής
άηθούς τ' ον θρωπου εϋδαμνίας.

Και εις τοϋτο δικαιούαι μαλιν αυτη, διότι
ή τιμή εινε γένου, ή ηλικιϋ

Βιογραφία Η. Εύαγγελίδου

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

ΧΑΡΑ

Πίνε, μοϋ λένε, τ' ετής χαράς τάστραπτερό ποτ' ηρι
Την παγωμένη σμυροά,
Που άσπασνη μετρα σου κενά.

Πίνε, κι' ό κότμος τής χαράς τή σκέψι σου θα σύρη
Και τή γλυκειά σου τή στρεφή
Θέ να μυρώσει ή χαραυγή.

Τά ρόδα χύσιν ευωδιά, που άλύπητα με φθείρει
Και με τό στήχο μου μαζϋ
Μακρυά θα φύγη κι' ή ψυχή.

Ελένη Σ. Λάμαρη.

Άθήναι 1901.

CARMEN SYLVA

Η ΝΗΡΗΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ

(Ρουμανικόν διήγημα)

(Διεύχεια, έδε προηγ. άρθ.)

Τότε έπλησίασε προς τον πίδακα εν εκ των
χρυσών καθισματων και ειπον τάς ιστορίας των
εις τήν μικράν γλαυκώπιδα νηριίδα. Όταν ή-
κουσεν αρκετά, έπερορτισε τήν ήλικκτην της
να τα νηιωται και άπεσθη εις το γειτο-
νικόν δωμάτιον. Τα άνθη ήσαν τοπον άθωνα
έν αυτώ, ωτε δέν έγνωρίζε τις πϋ να στρέψη
τό βλέμμα. Οι τείχοι ήσαν κεκαλμμενι με
όλα τά θανασια των τροπικων, και από τής
όροφής καταρχοντο άνθισμένα άρκεσιδη. Τό
δαπέδον ήτο έστρωμένον με πράσινα βουα, υ-
ακίνθους, ία, άνεμώνας, ήράνθεμα. Κιλίσρικ και
αηδόες έχριτίζον τήν νηριίδα δια των ά-
σμάτων των, και εκ του κάλυκος των άθων
εξήρχοντο Πνεύματα, άτινα τή έτεινον ερωτύλως
τούς βραχίονας.

Η μικρά νηρις εκάθησεν επί των βρύων και
ήκουσε μύθους και παραλόσεις· έφίλησε τά ώρεια
μικρά άνθη και ήρμισε να ψάλλη μετ' αυτων.
Τότε εισήλθεν εις άλλο δωμάτιον, του όποιου οι
τείχοι ήσαν εκ κρυστάλλου, εν φ' μουσικις αντι-
κατωπτρίζετο ή εικών της. Έν τφ μέσωφ, υπό ύ-
ψηλούς φοίνικας εν σχήματι ριπειδίου, υπήρχε με-
γάλη δεξμενή έγγεγλυμμένη με πολύτιμα ρουβί-
νια, εν τή οποια έχύνοντο τά ύδατα καταρράκτου.
Έκει άνεπαύοντο αι ναϊάδες· αύται άνέμενον
τήν θελκτικήν νηριίδα, ήν δέν ειχον άόμνη
είδει καθ' όλην τήν ήμέραν. Άλλ' ή μικρά νηρις
δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Είχεν άκούση τόσους
έως τότε, ωτε ειχε κουρασθή και έζήτει ν' ανα-
παυθή. Δια τοϋτο εισήλθεν εις τρίτον δωμάτιον,
τό όποιον ήτο μικρόν άναχωρητήριον εκ καλκ-
μων και κισσαμπέλων, τό δάπεδον ήτο έσ
ρω-
μένον με μικράς μήκωνας, και έν τφ μέσωφ έφαί-
νετο ή κλίνη, ή θαυμασιωτέρα, ήν ειδη τις ποτέ:
μέγα ρόδον άπομεμονωμένον. Η μικρά νηρις κα-
τεκλίθη εκεί και έκάλυφθη υπό των πεταλων του
ρόδου.

Τότε έν τοις καλάμοις ίγένετο ψίθυρος παρό-

μοις προς τήν ήχώ άπομιμακρυσμένου άσματος
αι κισσαμπέλων εκίνησαν ήσυχως τά κωδώνια των,
και ή μικρά νηρις έκκοιμήθη βαθεως, ήσυχως μέ-
χρι έσπέρας.

Ήταν ό ήλιος έκκλιε προς τήν δύσιν του και έ-
χυθηόπισθεν των δένδρων, ή το βαθος του δασους,
πορφυρών παντα τά φύλλα, ή νηρις εξυπνησεν,
ή ήθη, έθεσε τήν ήλικκτην εις τήν ζώνην
της, δέν ελησμονησε την άκτόν της και έζήληθεν

Μυστηριώδες το λυκόφω, έζήπλω τάς πτέρυ-
γας του επί του δάσους. Τά πτινα έσιωπων, μοι
δέ οι βράτραχοι εις τάς πλήρεις ύδατος χαρδ κς
ήδον το μονότονο. Ξόσμα των. Τά φυλ' ώματα και
τά επί του έδάφους έπρά φύλλα εκινήθησαν, διότι
ήθελιν να ιδωσι τήν μικράν νηριίδα. Τίτε ή σε-
λήνη άνετειλε. διασπείρουσα πανταχού τας ακτι-
γας της· ήθελε ν' άσπασθή τήν νηριίδα και τήν
προσεκάλει να κυλισθή μετ' αυτης επί του εκ
βρύων τυπητος του δαसους.

Τα πνεύματα σε περιμένουσι, τή εφώναζεν.

Άλλ' ή μικρά νηρις άντι ν' άκούση, ώλισθη-
σεν έκαρπώς, ως φερομένη υπό τής πνοής τής έσπέ-
ρας. Πλησίον του ρυακίου, υπό τήν σκιάν των φη-
γών, υπήρχεν εις μύλος. Είς τό έσωτερικόν έλαμ-
πε τό φως τής εστίας, περί τό όποιον ήσαν συ-
νθροισμένοι ό μυλωθρός, ή μυλωθρός, και τά τέ-
κνα των. Η μικρά νηρις εισήλθε και εκάλισε τά
παιδιά ταύτα έτρεξαν προς αυτην, τήν ώδήγησαν
πλισίον του πυρός, τή έφερον καθισμα και προε-
τήρησαν με μεγαλους περιργους όφθαλμούς τήν ή-
λικκτην πλήρη.

Η μικρά νηρις έθώπευσε τάς ξανθάς των κε-
φαλάς, έλαβε τήν άτρακτόν της, προσεδεσε τήν
κλωστήν και ήρμισε να τήν στρέψη. Και έν φ' ή
άτρακτος άνήρχετο και κατήρχετο στρεφομνη
περι εκυτην, διηγήθη ό,τι άνεγίνωσκε και έδλε-
πεν εν τή κλωστή. Έως ότου τά παιδία, κουρα-
σθεντα ν' άκουωσιν, ήσθάνθησαν κλειόμενα τά βλέ-
φαρά των, μη γνωρίζοντα πλέον τήν έπομένην εάν
είδον εν άνείρω ή μη τήν μικράν νηριίδα. Έν τφ
μεταξϋ αυτη ώλισθησε προς τά έξω. άνομέσον των
κορμων των δένδρων, έως ότου έφθασεν εις λειμω-
να λάμποντα εις τά άβέβαια σκότη της νυκτός.
Υπήρχον εκεί άπειρα άνθη εκ των όποιων έκρέ-
μαντο εκατοντάδες χιλιάδων ψυχών, άνά δύο ή

ανά τίσταρχος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μισθοῦ, κοιμώμενοι τόσῳ βραδείως, τόσῳ βαθείως, ὥστε τὰ μικρὰ κνήθη ὑπνωτίζονται καὶ ταῦτα, ἐκλίνουν τὰς κεφαλὰς των ὑπο το βάρος. Μόνκι αὖ μεγάλα: λυμπευίδες ἐπιτων ἐγὼ καὶ ἐκεῖ. ἐκτεινούνται τὰς σκιερὰς πτέρυγας των καὶ ἀγρυπνοῦσι ἐπὶ τῶν ἄλλων.

— Αἱ ψυχὰι ἀκεκοιμήθησαν; δειρωτήθη ἡ μικρὰ νηρίς

Ἐγὼ υπέστητε πλησίον τῶν ἀθῆων καὶ ἐκλινε τὸ οὖς της ἐπὶ τῶν καλύκων των. Ναι, ἐκοιμώντο καὶ ὠνειρεύντο τὰ ταξείδια, τὰ ὅποια εἶχον ἀμεικρὰ τὴν ἡμέραν. Ὁνειρευότο ὅτι τὰ χρώματά των ἐξωραίσθησαν καὶ ἐπλλαπλασιάσθησαν ὅτι ἦσαν πρασιναί, κυαναί καὶ ἐρυθραί ὡς τὰ ἀνθη καὶ τὰ φύλλα. τὰ ἀθη ἐπίσης ὠνειρευοντο ὅτι θερμὸς ἀντὶ τὰ ἐθώπευε καὶ τοῖς ἔφερεν ἄρωμα λεπτότερον ἢ ὅτι εἶχον ἕως τότε, πολυτιμότερον. Ἦτο ἡ πνοὴ τῆς μικρᾶς νηριδος, ἣτις τὰ ἰλικνίζεν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασε πρὸ ὠραίας οἰκίας, πλησίον παφλαζούσης πηγῆς: ὑπὸ τὰς μεγάλας φ. γυῖς ἡ πηγὴ ἐσχινματιζέ μικρὰν λίμνην σιωπηλήν, ἐν ἣ ἡ σελήνη καὶ ἡ οἰκία περιβεβλημινὴ μὲ κισσον ἀντικατωπρίζοντο. αἱ φηγοὶ ἐβυθίζον ἐν αὐτῇ τὰς ἄκρας τῶν κλάδων των καὶ μία ἀηδὼν μονήτης ἐσκορπίζε το ἄσμα τῆς ἐν τῇ νυκτί. Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν οἰκίαν ἔλαμπε μεμονωμένον, ὡς πυγολαμπίς, ἐν φῶς. Ἡ μικρὰ νηρίς ἀνέβη ἕως ἐκεῖ, ὡτεῖ ἦτο γνωστὴ. ὠθίσεν ἐλαφρῶς μίαν θύσαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν δωμάτιον. Ἐν καθέῳ ἦτο βυθισμένος ἄθρωπος νεκρὸς, ὠρατος, ὠχρὸς, καθήμενος πρὸ τραπέζης, στηρίζων τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς του, προσηλῶν πρὸ αὐτοῦ οὖς ἐσθεσμένους ὀφθαλμούς του καὶ παρατηρῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο καὶ με τὰς δύο τῆς χεῖρας ἡ ὕδύνη.

— Βλέπες, ἔλεγε, σήμερον τὴν πρωΐαν, πλησίον τοῦ ρυακίου τοῦ δάσου, ἔσχον στιγμὴν τινα εὐτυχίας: εἰκόνες πολλὰ διήρχοντο τὸν ἐγκ' φλὸν μου: ἀλλὰ τῶα τὸ πᾶν κατιστη ἐκ νέου κενὸν καὶ νεκρὸν, καὶ ἐκουράσθη, ἐκουράσθη! Ἦθ' ἤθελον ν' ἀπαθᾶνω, δὲν δύνανμαι νὰ συγχωρήσω εἰς τὸ σῶμά μου τὴν ζωὴν καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ μίαν οὐράνιον δυνάμειν, ἣτις με κάμνει νὰ ζῶ καὶ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ὀφείλω νὰ παύσω τοῦ νὰ δη-

μιου-γῶ. Ἄλλὰ δὲν κᾶνω πλέον τίποτε ἐκουράσθη, ἐκουράσθη εἰς τὸν ἄθλιον τούτον κόσμον.

Θ' ἤθελον ποτὲ νὰ μὴ ἐγενώμην εἶμαι ἐξ ἐκείνων, ὅτινες ὀφείλουσι ν' ἀναποριστῶσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸν κόσμον ὀλόκληρον, με τὰς ὀδύνας, τὰς θλίψεις καὶ τὰ ψεύδη του.

Ἄγαπῶ ὅλους τοὺς ἀνθ. ὄπους, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔχουσι δι' ἐμὲ οὐδέτιαν πρωτοποποιεῖν μόνον τὴν ψυχὴν των βλέπω, ἣτις διατηρεῖται ὡσαύτ, παρ' ὄνην των τὴν ἀθλιότητα. Τῶα κηθίτταμαι ἄθλιος ὡς αὐτὴ. Θ' ἤθελον νὰ κρῶσπι τοὺς ἰδίου: μου ὁ θαλμύς, διότι εἶμαι νηξίος, ἀπολύτως ἀνάξιος ὅτι πράττω. μὲν τὸ πᾶ τῶ ὅτι σκέπτομαι, οἱ ἄλλοι τὸ γωρίζουσι καλλίτερον ἀπο ἐμὲ αἰσθάνομαι κῆτον ἐν ἐμοὶ τὸ πυρ, τὸ ὀποῖο με καταβιβρώσκει, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη θερμίζοντα ἐν αὐτῷ. Ὀφείλον νὰ εἶμαι ἀθλιωτος καὶ νὰ σώσω τὸν ἑαυτόν μου: ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου ἐξήντηθησαν, διότι πολὺ ἐζήτη! καὶ ἡ ἰδία μου ὀδύνη προσετέθη καὶ τῶα με ὑπεπλήρωσε, τὸ βλέπεις. Ναι, με ὑπερεπλήρωσε δὲν δύνανμαι πλέον νὰ θωσω εἰς τὸν κόσμον ὅτι θὰ τῷ ἔδιδον, πᾶν ὅτι εἶχον πρωτότυπον, μέγα, ὕψηλόν ἐν τῷ ἐγκ' φλῶ μου, πᾶν ὅ, τι θὰ ἤθελον νὰ εἶπω εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλ' ὁ κόσμος δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ με ἀκούη. Ἴσως καὶ αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐσκεπτόμην, δὲν ἤξιζον τίποτε, καὶ μόνον ἐν τῷ ἐγκ' φλῶ μου ἦσαν μεγάλα, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ λησι τὸ φῶς. Ἐ-ἐκουράσθη! Θέλω ν' ἀποθᾶνω!

Ἡ ὀδύνη τὸν ἤκουε καὶ τὸν ἐθώρει: ἀλλὰ τὸ βλέμμα της, ὅπερ προτῆλων ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἐλύπει ἔτι περισσύτερον. Αἴφνης ἡ μικρὰ νηρίς τῶν μύθων καὶ παραδόσεων εὐρέθη ἐνώπιόν του, με τὴν ἀστράπτουσαν ἠλακᾶτην της: τὸ ἡμικανικὸν τὸν στόματις ἔδειξε τὴν στυλινούς της ὀδόντας: οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤκ' ἰνοβόλου, μικρὸς λακκος ἐτληματιζέτο ἐπὶ τῶν οὐδένων παρῶν της καὶ εἰς τὰς χεῖράς της ἐστρέφετο ἡ ἀτρακτις, πλήρης ὑποσχέσεων.

Ἠγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθ' ἐβώθη.

— Ἦθέλησα νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν του, εἶπεν ἡ ὀδύνη, ἀλλὰ τὸ κακὸν του ἐχειροτέλευσεν.

— Σὺ, εἰς βοήθειάν του! εἶπεν ἡ μικρὰ νηρίς μειδιώσα: πῆγανε, ἄφες με μόνην μετ' αὐτοῦ, καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω.

Ἐτάθη πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐπανελάθε μετὰ γλυκύητος:

— Γωρίζω τὰ πάντα: ἐκουράσθη ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ θελεῖς ν' ἀποθᾶνης: δὲ εἶεις τάλαντον καὶ εὐρίσκεις ὄλους τοῦ, ἀνθρώπους κκεκούς, ἀθίους, ἀπιστους φωνάζεις ὅτι σὲ ἐγκατελείψαν καὶ δὲν θελουσι νὰ σὲ πιστεύσωσιν. Ὀπτωλον ἀνθρωπίνον ὄν, γίνου λωεπὸν ψυχὴ καὶ ἀκοιμήσου ἐντος ἄθους. Αὐτῆ, τουλάχιστον, γωρίζεις ὅτι εἶσαι πτερα, ὅτι το ἄθους της ἀναλίδει ἀρώματα. Τὴ νηξίος εἶ δὲν γνωρίζω νινὸ ἄλλοι ὅτι τὸ ἐγᾶξ, τὸ γωρίζεις αὐτῆ καὶ τῶα παρατηροῦσόν με ἦλθον πρὸς σέ, εἰ καὶ δὲν εἶσαι ἄξιος. Ὁ ὀνεροπῶς δὲ σέ πιστεῖ! Ἦθ' αὐτὴν τὴν ἠλακᾶτην εἶνε πλήρη: διὰ σέ ἄκουσον.

Καὶ ἡ μικρὰ νηρίς ἐνήθε καὶ ἐψάλλε καὶ διηγεῖτο καθ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ὁ φίλος της ἔγραψε, ἔγραφε χωρὶς νὰ γωρίζῃ ὅτι ἡ γραφὴς του ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ γᾶστου: ἐνόμιζεν ὅτι μόνον ἦκουε καὶ ἔβλεπεν. Ἐγραψε σκεψεις, ποιήσεις, διηγήματα τὰ ὅποια ἔραρον ἐπὶ τοῦ χάρτου ὡς φλεγόμενος ποταμός. Καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔγραψε κατασυνεκίνησαν τὸν κόσμον. Οἱ ἀνθρωποι ἐμελέτησαν τὰ σκεψεις του, ἐπανελάθον τὰ ἄσματᾶ καὶ ποιήματά του, ἐκλαυσαν ἀναγιγνώσκοντες τὰ διηγήματά του, δὲν ἐγνώριζον διόλου ὅτι ὁ ποιητὴς, ὅστις ἔγραψε ταῦτα, ἦτο ἀπελπις μέχρι θανάτου, περὶφρονημένος ἀπὸ ὄλους καὶ ὅτι ἡ ὀδύνη τὸν ἐπεσκέπτετο συχνότερον ἀπὸ τὴν νηριδα τῶν μύθων καὶ παραδόσεων.

Τὸν ἐκάλον ἐξοχον νοῦν, μεγαλοφυΐαν, καὶ δὲν ἐγνώριζον διόλου ὅτι ἦτο ἀθλιωτος, τὸ ὅποῖόν τὴν καρδίαν ἠμφισβήτησαν ἡ ὀδύνη καὶ ἡ μικρὰ νηρίς τῶν μύθων, καὶ ὅστις εἶχεν ὑποστῆ τὸσας θλίψεις, ἦει τὸσας θαυμασιὰ πράγματα, καὶ ὅτι αἱ δυνάμεις του εἶχον θραυσθῆ. Ναι, οἱ μεγαλοφυεῖς ἀθλιωποι οὐδέουσι νὰ ὑπερέωσι πολὺ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ ἀγνοεργὸς νηριδὸ μόνον τοὺς σκληρῶς δοκιμασθέντας ἐπισκέπτεται, ἐγκαταλείπουσα διὰ παντὸς ἐκείνους, ὡς τινες εἶνε ἀνάξιοι αὐτῆς. Μίαν ἡμέραν αὐτὴ διηγήθη εἰς τὸν ποιητὴν τὰ ἀκόλυθον:

Ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ ποιητὴς ὠδινύβρουν ὁμοῦ: ἤθελον ν' ἀνακαλύψωσι τὸ θεσπαστὸν της εὐτυχίας καὶ νὰ γίνωσι κύριοι αὐτοῦ. Τοῖς εἶπον ὅτι

ἦτο κεκρυμμένος ἐκεῖ, ὅπου τὸ οὐράνιον τῶζον ἐγυγίζει τὴν γῆν καὶ ὅτι ἦτο εὐκολον νὰ τὸν εὕρη τις. Ὁ φιλόσοφος ἔσυρε κατόπιν του ἐργαλεῖα, μεγάλους διαβήτας, καὶ ἐκστὴν φορᾶν, ὅπου παρετήρει οὐράνιον τι τῶζον, κατεμέτρει τὴν ἀπόστασιν, ἐξ-ηκρίβωνε τὸ μαθηματικὸν σημείον, ἔτρεχεν ἐκεῖ καὶ ἤρχιζε νὰ σκάπτῃ. Ὁ ποιητὴς κατὰ τὸν χρόνον τούτον κατεκλίετο ἐπὶ τῆς χλόης, ἐσκωπτε τον φίλον του καὶ ἐπαίξε με τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Αὐτὴ ἐπαίξον περὶ τὸ αἶθριον μέτωπόν του, τῷ διηγουντο τὰς χροσὰς παραδόσεις τῆς χῶας τῶν ὀνειρων καὶ τῷ ἐδείκνυον τὰ μυστιᾶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐπεράντου φύσεως. Ἐξοκειώθη με ὅλα τὰ ζῶα, ἔμαθε τὴν γλώσσάν των καὶ γνώρισε τὰ μυστήρια τῶν ψιθύρων καὶ στεναγμῶν τῶν πηγῶν καὶ τοῦ ἀνέμου. Πάντα τὰ ὄντα ἐπροσωποποιούνο δι' αὐτόν, ἀκόμη καὶ τὰ λεπτότερὰ φυτὰ, μέχρι τῶν πλέον ἀοράτων ζωῶν καὶ πρὸ ὧν ὀφθαλμῶν του ἐξεῖς ἴσσαντο θεάματα πλήρη εἰω εἶα. καὶ πόνου. Ὅταν ὁ φιλόσοφος ἐξήρχετο τῆς ὀπῆς του, καὶ με ὕψος σοβαρὸν καὶ μελὴ ἀμύφουρτα, κατάκοπος, ἐνερανίζετο εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, φέρον εἰς τὰς καθημαγμένους χεῖρας του μερικὸς λίθους, ἐξεπλήσσετο βλέπων τὸ πρόσωπον τοῦ ποιητοῦ ἀκτινοβολοῦν...

α— Τί ἔπαθες, ὀκνηρέ; τοῦ ἐφῶναξ μετὰ θυμοῦ.

α— Τίς σοὶ εἶπεν ὅτι εἶμαι ὀκνηρός;

α— Μένεις ἐξηπλωμένος πάντοτε, ἐν ᾧ ἐγὼ κα-ἀτέρχμει εἰς τὰ βάθη.

α— Διότι ἐδῶ, εἰς τὴν ἐπιτράνειαν, εὐρίσκω ἀνάμφοιβῶλως λύσεις καὶ τὰς μελετῶ.

α— Τί δύναται νὰ ἐλπίσης ἐκ τῆς ἐπιφανεῖας αὐτῶν πραγμάτων; Πρέπει νὰ ἐμβασθῆνεις εἰς αὐτὰ: ἀδὲν εὖρον ἀκόμη, ἀληθῶς τὴν θέσιν, ὅπου εἶνε ἀκεκρυμμένος ὁ θεσπαστὸς: ἀλλ' ἔκαμα ἄλλα: σπουδαίας ἀνακαλύψεις καὶ προκισθάνομαι ὅτι ταχεως θὰ εὕρωμεν ὅ, τι ζητοῦμεν.

α— Ἄγωμεν περικιτέω, εἶπεν ὁ ποιητὴς.

α— Αἴφνης ἐκράτησε τὸν φίλον του ἀπὸ τὸν βραχιονα καὶ τῷ ἐδείξεν ἐν ἀφῶνῳ ἐνθουσιασμῷ μίαν αἰμψάνισιν εἰς τὸν δριζοντα.

α— Ἀκόμη ἐν οὐράνιον τῶζον, ἀέκωξεν ὁ ἀφιλόσοφος: καὶ ἐπανάρχισε τοὺς ὑπολογισμούς καὶ αὐτὰς ἀναζητήσεις του

α— Ἄλλ' ὁ ποιητὴς εἶχε παρατηρήσῃ, ὀπιθην

α του φαινομένου όρχατος, γυναικείαν μορφήν με μέ-
αλκι αν κομην κυμαινομένην επί των ωμων της,
α με μεγάλους λυπημένους όφθαλμούς. Αύτη έβάνη
αότι τον ανέμενε πρόσ στιγμήν, είτα έστράφη βρα-
«δέως και άπεμακρυν».

α Εκτος έκτου, ό ποιητής ώρμησεν εις κα-
αταδιωξίν της, λημονών τον σκοτόν του τζ-
ξε δίου του, λημονών τον φίλον του, όστις
κατήρχετο εις νεαν τάφρον, και μη σκεπτό-
μενος άλλο παά πώς να πιασθη το ό-
ραμα τουτο. να πλησιαση το βλέμμα τουτο, όπερ
είχε κατέλθει εις το βάθος της καρδίας του. Δι-
ήλθεν όρη, κοιλάδας, εσταθη από οικίας εις οι-
κίαν, μή χανων ποτέ το έλνος του έπαγωγού
προσώπου είλεν όλας τας θλίψεις του κόσμου,
πανταχού δυστυχίαν, διότι είχαν έν τη καρδί-
α του τον ύψιστον πόον, τον ιδεωδή έρωτα, όστις
καίει και καταδιώσκει. Ένόμιζεν εις κάθε βημα
ότι θα έφθανε την γήσσταν, ήτις ήσυχως έβά-
διζε πρό αυτού έν μεσφ των φυλλωμάτων του
έαρου, εν τη λευκότητι των χιώνων, εις τα ψυχη
του χειμῶνος, προς βορράν, προς νότον, προς άνα-
τολάς προς δυσμάς, χωρίς να δυνηθή ποτέ να τήν
φθάση. Τρίς αύτη έστρεψε την κεφαλήν και έκά-
στην φοράν το βλέμμα της παρέφερε τον ποιητήν

α Τέλος ήλθε τι έαρ. Είς το ίδιον μέος, από
το όποιον ό ποιητής είχαν άναχωρήση, ή λατρευτή
γοησσα έσταθη. έμελλε τέλος να τήν συλλαβή!
Άλλα κατά την ιδίαν στιγμήν, θέλλα έτερράχη
κάμνουσα τον κόσμο να τρέμη, έξερριζωσε τα
δάση, ήνοιξεν όλους τους καταρρακτας του ούρα-
νου. Ό ποιητής έπαλσιεν έν τῷ όρητικῷ βρακίῳ
με κίδυον της ζωής του, και έφθασεν εκείνην,
ήτις έστατο ακίνητος και τον έθεώρει.

α Έλαβε την χείρά της.
α Ηπατήθη, είπεν αύτη λυπημένη.
«Ηθελον να φύγω μακράν σου διότι σε αγαπῶ,
διότι δέν δνωμαι να σοι φέρω ούδεμία ευτυχίαν
είμαι ή Όδύνη και μόον να σε λυπῶ δύναμαι.
Χάτρε. Εύρες τον θησαυρόν σου. Δέν έχεις πλέον
ανάγκην έμοῦ.
α Είς ταύτας τας λέξεις, εξηφανίσθη. Η θύ-
ελλα μετεβλήθη εις λεπτήν βροχήν, διά μέσου
της όποιας αί άκτίνες του ήλιου του έαρου έφθα-
νον μέχρι του ποιητού.

α Τήν αύτην στιγμήν, ό φιλόσοφος, κατάφροτος
από πλουτίων λείαν, έξήλθε της όπτης του. Άρθηκε
να πέση ολόκληρον τό φορτίον του, ήνωσε τας
χείρας και ανέκραξεν:

α — Είσις εν μέσφ του ούρανού τούζου, άκρι-
θως επί του θησαυρού, όνειροπόλε.

α — Τίς; έγώ; ανεφώνησεν ό ποιητής, άπο-
σπωμενος έκ της άρετας του.

α Είτα, ρίπτων τά βλεμμάτα του προς την γήν
έκλαυσε πικρῶς ολόλυσων, και ανέκραξεν:

α — Ω! δια τί έγεννηθην! Ω! αύτή ή άρρητος
όδύνη!

Ό φιλόσοφος ύψωσε τους ώμους και ήρξισ
παλιν να σκάπτη.

α — Πα ει επί του θησαυρού του, και δέν τό
γνωρίζει, έμορμούσει, και όταν του τό λέγω, άρ-
χίζει να κλαίη. «Ω, καυμένη ποιητ!»

Σωκρ. Γ. Σαριβαξεβάνης,
καθηγητής της γαλιλικής
Εν Χαλκη, Φεβρουάριος 1904

Σ ΤΑΗΔΟΝΙ

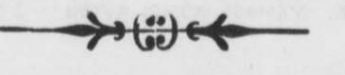
Αθῶ μου πουλάκι, δειλά μσοκρυμμένο
ανάμει από φύλλα, κελάδησε γλυκά.

Τ' ώραιό σου τραγούδι, που είνε μυρωμένο
κάθε καρδιά άθῶα εύφραίνει μαγικά.

Τή ψέλνεις, άηδονάκι, με τόση, τόση χάρι;
της νύχτας τή γαλήνη ή τή γλυκειά αυγή;
τό μύρο της αγάπης ή τάγγυρο φεγγάρι
ή των άνθῶν τά κάλλη που λάμπουνε στη γή;

Πουλάκι ζηλεμένο, 'ς έ τρυφερά κλαδάκια
άν κελαδής τή νύχτα 'στα δάση χαρωπό,
σπαιίνουν όλα, όλα τ' άγνά της γής που-
λάκια
ν' άκούσουν τον δικό σου άμίμητο σκοπό!

Ψάλλε, χρυσό πουλάκι, τήν άνοιξη, τή νειότη,
και χύσεμου γαλήνη βαθειά μέσ' 'ς τή ψυχή.
Η θαυμαστή λαλιά σου είν' άρμονία πρώτη,
είνε 'ς τον Πλάστη ύμνος κι άθῶα προσευχή!
Πέτρος Κυριαζής.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Αγωγή των τέκνων.

(Συνέχεια, ύθε προηγ. αριθ)

Β'. Ασκήσις εις την αυτουστηρησιαν. Το αξί-
ωμα τουτο είναι άμετος συνέπεια του προηγούμενου. Οι
άγγλοι, οι κατ' έσχην βίωπα αιτιαί, ανατρέφοντες τον
παίδα, προπακατευχρυσιν αυόν διά την βίωπαλην
προς τοῦτο δέ ενωρίτητα εθίζουσιν αυτόν εις την αυ-
τουστηρησιαν, άνω τή όπείας αδύνατον ν' άπθῆ τις
δεινῷ βίωπακιστής. Ηίν, από τῆς νεαρῆτάτης αυού ή-
λικίας ό άγγλοπαις μακαφετεται εις τον βίον υπό των γο-
νέων του, υπεβηθῆσως δέ και τῆς έλευ έρας αναπτύσεως
της ιδίας αυτου άκμοκτητος, άπικτά ίκάνέν σθέως χαρα-
κτῆρος και την αναγκίαν ίκάνότητα όπως και εις τας
αναγκας αυτου παρή και από των κινδυνῶν προφυλα-
σεται και εν γενει πορωή εις τον βίον κακτημένο, πάντα
τά προς αυτ αυτηρησιαν αναγκαία έρόδια. Άλλ' εις
τουτο μεγάλως συντελει και το εξῆς: το μέν ότι οι γ νεῖς
δέν θεωροῦσι τα τέκνα των ως άνήκοντα αυτοίς, ως ίδια αυ-
των κτίματα, άλλ' ως άνήκοντα εις την ανθρωπότητα
όλην, τῆς όπείας, ως άτομα, άποτελοῦσι μέλη, τῷ δέ ότι
ανατρέφοντε, τα τέκνα των έχουσιν υπ' όψει ότι παρ-
σκευαζουσιν ανθρωπους ούχι διά το παρελθόν, άλλ' διά το
μέλλον. Επουέμως παρακλυθόντες, την τροπήν, ήν ό
βίος και αί άνάγκαι αυτου λα θκνουσιν αναλόγως τῆς έ-
ποχῆς, φροντίζουσιν όπως έφ διαζωσι τά τέκνα των δι'
έφοδῶν τ ευτων, ώστε να δυνηθῶσι να έπακεσωσιν εις
τας άνγκας του μέλλοντος.

Γ'. Ανάλογος ρυθμισις των δυνάμεων δεξ μετρίας
σωματικῆς και διανοητικῆς εργασίας και άποφυγή
της υπερφορτώσεως. Ηί αι αδύνατον να έπιτευχθῆ ή τόσω
πολύτιμος, εκανήτης προς αυτουστηρησιαν, έν ό παῖς δέν
έχη άρτίως και άρμονικῶς ανεπτυγμένας πάσα, τας
φυσικῆς αυτου δυνάμεις, τας τε σωματικῆς και τας δια-
νητικῆς. Επουέμως φροντίζουσιν οι γονεῖς όπως αναπτύ-
ξουσιν αυτάς δέντως. Ηός τοῦτο τας μέν σωματικῆς του
παίδος δυνάμεις ά κοῦσι διά μακρῶν περιπάτων, γυμναστι-
κῆς, κολυμβήσεως, ίππασίας, lawn-tennis, παγοδρομίας,
ποδοσφαίρας (football) και πλείστων άλλων σωματικῶν
ασκήσεων, αῖτινες και εις τά σχολικά προγραμματα ανα-
γγραμμειναι, σπουδαιοτάτην κατέχουσιν θεσιν έν τῇ άγωγῇ.
Τας δέ διανοητικῆς διά μεθοδικῆς διδασκαλίας, έν τῇ ο-
ποιᾷ υπέρ παν άλλου επιδιώκεται ή ανάπτυξις της, αυτενε-
ργεας του παίδος.

Ουδέποτε όμως επβέλλουσιν εις τά παιδία έργασίαν σω-
ματικῆν ή διανοητικῆν υπεβκινουσαν τά δυνάμεις των,
άποφύγοντες όθω τα όλεθρα άποτελέσματα τῆς υπερ-
φορτώσεως, ήτις ζει ειθῷ προς τον εκφυλισμόν Τούτου-
τίον διά μετρίας έργασίας επιτυγχεται ή άρμονική πα-
σῶν των δυνάμεων αναπτύξις και έπομένως ή σωματικῆ
και διανοητικῆ ευζία και ανηρότης, ήτις είναι πολυτι-
μῶν έφοδίων δεξ τον βίον και ή τοσοῦτω θαυμαζόμεν παρά
τοῖς άγγλοσαξωνικῶς λαοῖς.

δ'. Μόρφωσις του παιδός διττῆς γενικῆς, ως άνθρώ-
που και ειδεικῆς, μέλλοντος ν' ασχοληθῆ εις τινά
μόνον κλάδον τεχνῆς ή επιστήμης. Καί προς τοῦτο ά-
γει ή ποῖς; ά άπτως ν τῆς αυτουστηρησεως όρητή. Λίτοι να
ό παῖς δουηθῆ να βίωπαλαίσῃ επιτυχῶς, να άρκεῖ μόνον ν'
άποκτήσῃ την έγκύκλιον παιδείαν και τας ήθικῆς άσχάς,
αῖτινες, εις μέν αναντιρρήτως άροαγῆς βάσις και άδικσει-
στον έρεσιμα πάσης άγωγῆς, άλλ' ά μόναι αύται δέν άο-
κοῦσιν όπως χειραγωγῆσιν τον ανθρωπον άσφαλῶς εις
την βίωπαλην. άπαιτεῖται προς τοῦτους και ειδεικῆ τις μόρ-
φωσις έν τῷ κλάδῳ των γνώσεων, έν τῷ όποιῳ ό παῖς, ε-
δικατερον διακονεί καίτιν. Οῦτω συντόματα μορφώνεται διά-
σημα ειδικότερες έν πάσῃ τέχνῃ και επιστήμῃ.

κ'. Αγάπη προς την φύσιν Συντελεστικώτατον προς
την όθην και υγιᾶ των παιδῶν μόρφωσιν είναι και ή ε-
νάπτξις της προς την φύσιν άγχιτης. Ουδέν άλλο ανυψῶ
τοσον τον νοῦν και εξευγενζει την καρδίαν όσον αύτη. Το
άπειρον και μυστη εῶδες μεγαλειον του άσπερόντος οὐρα-
νου, ή επβλητικῶς όγκος της γαληνίου ή εξηγοιωμενης
θ. λαστης, το άπκομιλλον κάλλος των άνθέων, αι θαυμά-
σαι ιδότητις των ζώων, ή άστραπή, ή βροντή και ά-
πασα έν γενει ή φύσις και αί έρευναι αυτης, ενέχουσιν ά-
πειρα διδάγματα άπειθυνομένα άμείως προς την τρυφεράν
καρδίαν των παιδῶν, ά λά συγγενως και το πνεῦμα αυτων
ανυψόντα εις ανωτέρας σφαιρας. Διά τον λόγον τοῦτο ν το
μαθημα της φυσικῆς ιστορίας οῦ μόνον θεωρητικῶς, άλλ'
και επωπτικῶς διδασκόμενον, κρίνεται υπό πᾶσαν έποψιν
μορφωτικώτατον.

Εν τά παιδία εξέρχονται συχνάκις εις περίπατον, όπου
πρό των οφθαλμῶν των παρίσταται έν όλῳ αυτης τῷ με-
γαλείῳ ή ζυίτι, εάν συνηθίσωσι να παοατηρῶσι και θαυ-
μάζωσι τας ιδιότητας των διαφόρων φυτων και να καλλισο-
γῶσιν αυτά διά των ιδίων χειρῶν των, εάν διδασκωνται
οῦχι μόνον να υῆ κακοποιῶσι τά ζῶα, άλλ' και να διά-
κειναι συμπάθῳ προς αυτά και να τά περιθάλπωσιν, ως
έχοντα ανάγκην τῆς προστασίας του ανθρωπου, εάν εκ-
τῷ σχηματισμῷ της ήμέας και της νυκτός, εκ τῷ
χειμῶνος και του θερους, εκ τῆς εῶδίας και τῆς καταιγίδος
συνηθίσωσιν ανυψῶσι τον νοῦν των προς το πανίσχυρον όν,
το δειπν τά, τῶς κόσμων διακλήρων, είναι αδύνατον ή
άγωγή αυτη να μη επιδράσῃ ευεργετικῶς επί του ήθους
των και να υῆ ανάπτυξις πρ' αυτης την αγάπην προς
το άγαθόν, το άηθές και το καλόν, ήτις είναι ή πηγῆ
πάσης υψηλῆς, ιδέας και παντός ευγενούς αισθήματός.

Ταῦτα είναι τα κυρια σημεῖα και αί θεμελιωδέστεραι
βάσεις του πικρῆς άγχιτης έν ρῆτῃ συστήματις
της άγωγῆς, διά τῷ όποιῳ ό λαός οῦτος οῦ μόνον
ὀλικῶ, εύμειεῖ καταλαθῶν τά σκῆπτρα έν τε τῷ έμ-
πόρῳ, τῇ βίμηχανᾷ και τῇ πολιτικῇ και κοινωνικῇ διορ-
γανῶσει, άλλ' και ήθικῶς κατέστη υπέρχος και εκλεέθη
έν τῇ ιστορίᾳ των νεωτέρων λαῶν δι' άδιαφιλονεικῆτου
σωματικῆς, πνευματικῆς και ήθικῆς άκμῆς.

Αγγλαῖα Ηρεβεζιώτου.

Τῷ ἐριτέμῳ Κυρίῳ ΓΕΩΡΓΙῷ ΒΕΛΛῆ
Δευθυτέῳ τοῦ «Ταχυδρόμου»
Ἐπὶ τῆς ἑορτῆς του.

Ἔτσι ὅπως σχίζῃ ὁλόταχο τὴ σφαῖρα τῶ ἀέρακι,
ἔτσι ὅπως τρέχει δλίργυρο τὸ ἄροισι ῥυάκι,
ἔτσι τὰ τρέχη δλίργυρη σιμά σου ἡ εὐτυχία
σκοραίζοντας καθε κακὸ κα καθε δυστυχία.

Ἀπὸ τῆ βρῦσι τοῦ Θεοῦ ποῖτε ζωὴ γεμάτη,
καὶ ἄγγελοι τὴν τριγυροῦν ζωγραφιστοί· χιονάτοι,
τὰ χύνεται σὲ Σὲ ἡ ζωὴ γλυκὴ μου φίλε. Πέλω
ἔλο εἰρήνη καὶ χαρὰ, κ' ἐγὼ εὐχαὶς τὰ στέλλω

Ἄθηνάσιος Μουττός

ΑΓΙΣΥΜΒΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τοῦ τείχους ἀνυψοῦνται
πελώριοι μινολιθοὶ εἰς ἴσην ἀπ' ἀλλήλων ἀπό-
στασιν εὐρισκόμενοι. Ὡν πολλοὶ ἔχουσι κατκπέσει,
τὰ δὲ διαμεσὰ εἶναι ἐπιμελῶς ἐστρωμένα διὰ πλα-
κῶν ἐκ γρανίτου· ταῦτα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ
κ. Βέντ, ἐχρησίμευον ὡς τύπος περικτατοῦ, καθ'
ὅσον εἰς ταῦτα μὲν ἀγχι κλίμαξ, ἐν ᾧ τοῦ λοιποῦ
τείχους τὸ ἄνω μέρος εἶναι ἀπρόσιτον καὶ στενόν.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δὲ τείχους περιβαλλομένου
τούτου ἀπτεως εἰσέρχεται τις διὰ μακροῦ καὶ στε-
νοῦ διαδρόμου, τοῦ ὁποίου τὰ τοιχώματα, ὕψους
30 ποδῶν, εἶναι μετὰ θυμαστικῆς τέχνης ἐργα-
σμένα· ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου,
ὡς θεωρεῖ αὐτὸν ὁ κ. Βέντ, τοῦ ὁποίου τὸ ἕδαφος
εἶναι ἐστρωμένον διὰ κονιάματος, ἀνυψοῦνται δύο
κωνικοὶ πύργοι ἀνίσου διαμέτρου, ἀξιοσημείωτοι
διὰ τὴν κανονικότητα τῶν γραμμῶν. Ὁ μεγα-
λείτερος ἰδίᾳ τῶν πυργῶν τούτων ἔχει συμμετρίαν
ὄντως ἀξιθαύμαστον καὶ ἀπλύτως μαθηματικὴν,
καίτοι, ἐλλείποντος τοῦ ἀνωτέρου μέρους, ἔχει σημά-
κολούρου κώνου. Ὁ πρῶτος μὲν τῶν δύο τούτων
κωνικῶν πύργων εἶναι αἰνιγματωδῆς, ἀλλ' εἶναι
προβληματικώτερος εἶναι ὁ λόγος τῶν ὕψων τῶν
δύο πύργων.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ὀξυνουστάτου συν-
τρόφου τοῦ κ. Βέντ τὰ ὕψη τῶν κώνων τούτων,
εἶναι 42 ποδῶν 3 δακτύλων τοῦ ἐνδὸς καὶ 13
ποδῶν 5 δ. τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ λόγος τῶν ἀριθμῶν

τούτου 3, 14 . . . . εἶναι καθ' ἰκανὴν προσ-
έγγεσιν ὁ σταθερὸς ἀριθμὸς ὁ συμβολιζόμενος ἐν
τῇ Γεωμετρίᾳ ὑπὸ τοῦ γράμματος Π καὶ πα-
ριστῶν τὸν λόγον τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διά-
μετρον. Ὅτι δὲ ἡ ἀναλογία αὕτη δὲν εἶναι τυχαία
ὁ κ. Σθέν ἐπεκύρωσε δι' ἐπικουρικῶν ἄλλων πα-
ρατηρήσεων ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐρείπων, αἵτινες μαρ-
τυροῦσι τὴν χρῆσιν τῶν ἀριθμῶν τούτων ὑπὸ τῶν
ἀρχιτεκτόνων τῶν μυστηριωδῶν τούτων ἐρείπων.

Ὅστε οἱ κατοικοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐγίνωσκον
τὴν μαθηματικὴν ταύτην ἀίθθειαν χίλια ἢ καὶ
πλεον ἔτι πρὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ
ἀπετύπωσαν αὐτὴν κατ' ἐιδιόρρυθμον τρόπον ἐπὶ δύο
κωνικῶν πύργων δικαίως λοιπὸν δυνάμεθα νὰ θε-
ωρήσωμεν τοῦτο ὡς τὸ ἀρχαιοτάτου μαθημα-
τικῶν μνημείον τῆς ἀθιωπότητος.

Παραλείποντες πολλὰ ἄλλα ἀξιοσημείωτα, ἅτενα
εὖρον οἱ ἀκμαστοὶ οὗτοι ἐξερευνηταί, θραύσματα
ἀγγείων, ὧν ἡ τέχνη ἀμιλλᾶται κατ' αὐτοὺς πρὸς
τὰ τῆς καλῆς περιόδου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος,
τὰ λεπτομερεῖας τῶν πανκρητικῶν χρυσορυχείων,
ἐν οἷς τὰ ἴχνη τῆς ἐξαγωγῆς καὶ τῆς ἐπιξεργα-
σίας τοῦ χρυσοῦ φαίνονται καθαρῶτα καὶ
πολλὰ ἄλλα ἀναφέρομεν τὸ ἀπόησισμα τοῦ αὐ-
τόπτου, ἐν ᾧ ἐπιτυποῦται ἡ βλάβη αὐτοῦ ἐκ
τῶν ἐρείπων τούτων ἐντύτως.

Τὸ μὲν φρούριον τοῦ Ζιμβαβιέ, λέγει αὗτος,
εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ μᾶλλον πολυπλοκὸν καὶ
μυστηριώδες ἔργον τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ ὧν
ἐγὼ γινώσκω. Εἰς μάτην προσπαθεῖ τις νὰ ἀνα-
παραστήσῃ τί τάχα ἠδύνατο νὰ ἴηαι ἄλλοτε ὁ
λαδύριθος αὗτος μὲ τὸ ἐλικοειδῆ καὶ σκολιῶδες
διαδρόμου του, τὰ διὰ μονολιθῶν καὶ στρογγύλων
πύργων κεικισμημένα τείχη, τοῦ διὰ λιθίνων πτη-
νῶν ἐστολισμένους ναοὺς, τὰ κολοσσιαία ἔργα καὶ
τὰς ἀλλοκότους διακοσμήσεις καὶ τὰ εἰς δυσπροσί-
τους γωνίας χυτῆρα τοῦ χρυσοῦ.

Ἀὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ φρούριον τοῦτο εἶναι
θαύμα τοῦ εἶδους· ἀλλὰ συνδεδεμένον μὲ τὸ εἰς τοὺς
πρόποδας τοῦ λόφου κυκλωτέρες ἐρείπων καὶ τὰ
εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν τῆς χώρας ἐγκατεσπαρμένα
ἄλλα ἐρείπια, παρέχει παντὰ τὰ διδόμενα ὅτι
ἡ ἀρχαία αὐτῆ φυλὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἔργα ἐπέζησαν
τόσων αἰῶνων, ὥστε νὰ ἐκλείψῃ πᾶσα σχεδὸν
περὶ αὐτῶν παράδοσις ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ χώρᾳ,

ὅα ἦτο λίαν ἰσχυρὰ καὶ ἐπιτηδεῖα εἰς μέγαν βαθμὸν
ἐν ταῖς ἄλλαις τέχναις καὶ ἐν τῇ στρατηγικῇ.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου
ἀναφερομένη Ἀγισυμβά χώρα, — καὶ τοῦτο ὑπό-
πτευσεν πρῶτος ὁ Βαρρος, οὗ ἐμνημονίσαμεν ἀνω-
τέρω, — εἶναι αὕτη ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχαῖος
γεωγράφος θέτει κατὰ τὰ μέρη ταῦτα ἀκριβῶς.
Χιλιετηρίδες ὀλόκληροι οὐδεμίαν σχεδὸν ἐπέφερον
τοῦ ὀνόματος παραφθοράν.

Ἐκεῖ ἴσως πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ τεθῆ καὶ ἡ
χώρα Σαβὰ τῆς Γραφῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν εὐδαί-
μυνα Ἀραβίαν, διότι καὶ αὕτη ἡ μαρτυρία τῆς
Γραφῆς ὅτι ἀπηρτοῦντο τρία ἔτη διὰ τὸ ταξείδιον
ἵνα ἀναχωρήσωσι τὰ πλοῖα καὶ ἐπνέλωσι φέ-
ροντα ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σολομῶντος τὸν πο-
λὺν χρυσὸν καὶ τὸν ἐλεφαντόδοντα, συμβιβάζεται
μὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτης πλέον πάσης ἄλλης.

Κ. Γιαννίκης,
καθηγητῆς

Ἐν Σμύρνῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ ἐν Μακροχωρίῳ Σύλλογος ἡ Ἀπόστολος Παῦλος

Εἰς σεμνὴν καὶ εὐφρόσυνον τελετὴν συνεκάλεσε τῇ πα-
ρελθούσῃ Κυριακῇ τὴν αὐτὴν κοινωνίαν ὁ ἐν Μακροχωρίῳ
Σύλλογος ἡ Ἀπόστολος Παῦλος ἑορτάζων τὴν ἐπετη-
ρίδα αὐτοῦ. Πλήθος ἐκλεκτῶν ἐτίμισεν τὴν ὥραν ἡμερίδα
τοῦ εὐαγγελίου καὶ εὐέλπιδος φιλολογικῆ ἠσωματείου, ὅπερ
συγκεντροῦ τὴν ἀξέπαινον ὄντως ὄρασιν μεγάλης μερίδος
τῆς αὐτῆς νεολαίας καὶ τὴν ἀμέριστον τοῦ δημοσίου συμ-
πάθειαν καὶ ἐκτίμησιν. Τὸν πανηγυρικὸν ἀπήγγελε μετὰ
πολλῆς καί λιπετίας ὁ γνωστὸς καθηγητῆς κ. Δ. Μο-
στράτος.

Συγγαίροντες τῷ ἀξιότιμῳ προεδρεῖῳ εὐχόμεθα εἰς τὸν Ἀ-
πόστολον Παῦλον ὅπως καὶ μυστικῆν φορὰν ἑορτάσῃ τὴν
ἐτισίαν αὐτοῦ τελετήν.

Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ Ἐπιθεώρησις, μη-
κατὸν ἐπιστημονικὴν περιόδον Ἀρχισυντάκτης καὶ διευ-
θυντῆς Σ. Βλαβερανοῦ νευρολόγος καὶ ψυχίατρος. Ἔτος Β'.
Τεύχος Ζ Μάρτιος 1904. Περιεχόμενα Kraft-Ebing
(μετ' εἰκόνας) Δελτίον Ἰατρικῆς δευτερολογίας. Δύναται ὁ
ἰατρός ν' ἀνηθῆ συμβῆναι; (ὑπὸ Σ. Γ. Βλαβερανοῦ.)
—Κλινικὴ φρενεκτικῶν Διαφορικῆς διαγνωστικῆς νευροσθενείας,
καὶ γενικῆς παραλύσεως, (ὑπὸ Σ. Γ. Βλαβερανοῦ). — Π
κληρονομικότης ὡς ἀτομικὸν προδιαθετικὸν αἶτιον τῆς πα-

ραφροσύνης (ὑπὸ Kraft-Ebing). — Γενικὴ συνεργασία: Ἡ
ἀληθὴς σέβας τῆς ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὰ ἐγκλήματα (ὑπὸ
Π Οικονόμου). — Ὑγιεινὴ τοῦ πνεύματος: Δόγματα τῶν
ρητόρων συνήθως καὶ πρὸ τῆς ὁμιλίας (ὑπὸ Α. Riant i-
ατροῦ). — Γενικὴ συνεργασία: Ἀπαντήσεις: Α'. Τὰ ὀ-
νερα καὶ ἡ τηλεπαθεῖα (ὑπὸ Ταστσόγλου). Β' Ψυχολο-
γία τῆς Ἐκπαιδεύσεως (ὑπὸ Γ. Φωτιάκη καὶ Χρ. Παπῆ
Μιχαήλ ἀδασκ.). — Βιβλιογραφία.

Ὡς βλέπει τις τὸ λαμπρὸν τοῦτο εἰς τὴν εἰδὴ, τοῦ περιο-
δικῶν βραβείων ἑνὸς κρατακυβερνοῦ καὶ τελειοποιούμενον πρὸς
τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης.

Ἐκδίδονται προσεγγῶς:

Ι Βασιλεῦς ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΑΘΗΝΑΙΟΙ (μετάφρ. Π.
Ν Βασιλειάδου).

Ἐπὶ τῶν φιλοπροόδων νέων κ. κ. Ρυτισσοπούλου κα-
Καδαυρὴν ἐκδίδεται προσεγγῶς τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωθεὶ τίτλον
ἑορτῶν ἑξῶν τοῦ ὁ ἀστήμιου γαλιχτο συγγραφέως Ι Βαρ-
θελεμίου, πραγματευόμενον περὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἰδιω-
τικοῦ βίου τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων, Περιττὸν νὰ ἐξηρωμεν
ἐνταῦθα τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ παρουσιάζει τὸ ἔργον ὡς καὶ
τὴν σκοπιμότητα τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, ἡ τὴν ἐν τῷ πρω-
τοτύπῳ φιλολογικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, ὅσοι ταῦτα πάντα εἶδὲ
καταφανῆ ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἐξαιρέσει ὅμως ἐν ἄλλοι
τὸν ὀλικῶ ἐπιφελέστατον σκοπὸν καὶ τὴν εὐγενῆ τῶν
ἐκδοτῶν πρόθεσιν, ὅτινες ποσοστὸν τοῦ πρῶτου αὐτοῦ
ἀφίερσαν ὑπὲρ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ παθόντων

Ἐπομένως τὸ ἔργον τυγχάνει ὑπὸ δύο ὄψεως ἄξιον τῆς
ὑποστηρίξεως τοῦ δημοσίου. Ἡ ἔκδοσις δὲ γένηται πολυτε-
λής ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου μετὰ πολλῶν εἰκόνων.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ἙΡΜΟΥ.

Μετὰ λαμπροτάτης καὶ ἐξίχου ἐπιτυχίας ἐδόθη τῇ πα-
ρελθούσῃ ἑβδομαδίᾳ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γαλλ Ἐνωστικῆς συ-
ναυλίας ὑπὲρ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Ἑρμοῦ, καταρτισθεί-
σης ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς ἐκ πολλῶν διακεκριμένων τῆς
πόλεως ἡμῶν πρῶτων. Ἡ συναυλία, περιλαμβάνουσα
ποικίλον ποσῆμα ἐκ κλασικῶν θεμάτων, ἀπετελέθη
ἐκ μικτῆς ὀρχήστρας. Ἦν διηθῆναι ὁ γνωστὸς μουσικὸς κ.
Μπικατόρης, ἐκ τοῦ χοροῦ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄλλων διακε-
κριμένων καλλιτεχνῶν, ὡς ὁ κ. Furlani, ὁ διακεκριτῆς
κλειδοκυβελιστῆς λαμπρῶς ἐκτέλεσα. Ἐξ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων,
ὁ ἐξάρχων ἡ ἀκούσις κ. Ἀποστόλου ὁ νὰ τὴν εὐδω-
πτην ὄλην θαυμάσιος, κλπ. Εἰ τὴν συναυλίαν ἔλαβον μέ-
ρος καὶ δεσποινίδες διακεκριμέναι ἐρασιτέχνιδες, ὡς ἡ δὲ
Ang Panz, ἑρῶσα ἑωραϊότατον τάλαντον ὕψιφώνου, ἡ
δὲ Mitsi, θυγάτηρ τοῦ γνωστοῦ δικαζέπου, διακεκρότου
μεγάλως ἀνευρημηθεῖσα, καὶ ἄλλαι, ὧν δυστυχῶς τὴν στίγ-

μήν ταύτην μᾶς διαφεύγει τὸ ὄνομα. Ἐπίσης ὁ γνωστὸς βαρυτόνος κ. Καταζᾶς, ζωηρῶς ἀνευφημήθη. Ἐν γένει ἡ ἰσπερὶς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὠραιωτάτων τῆς ἐφετεινῆς περιόδου, ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ πικνῆς συρροῆς ἐκλεκτοτάτου πλήθους. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὴν ἀξιοτάτην προεδρείω τοῦ τοῖς πᾶσι γνωστοῦ καὶ φιλιτάτου Ἑρμοῦ.

**ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ**

Ἐτέλεσε προχθὲς πανηγυρικῶς τὴν εἰκοσιπενταετησίαν αὐτῆς ἡ ἐν Θόνικῃ εὐδοκιμώτατα δ. ὤσα—ὡς ἀποδεικνύει αὐτὴ ἡ μακρὰ ἡλικία τῆς, —φιλαθροπικῆ τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν Ἀδελφότης. Αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτὴν εὐγενεῖς δέσποιναί εἰσι ὄντως ἀξιοί παντὸς ἐπαίνου καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων ὡς διεξαγῶσαι ἔργον τόσῳ εὐγενεῖ καὶ ἱερῶν.

**ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ
Φιλίας Ἀργυροπούλου**

Ἐξακολουθεῖ συναγεῖρων εἰς λαμπρὰς καλλιτεχνικάς ἐσπερίδας, τὸ δῆμόσιον τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ ὁσημέραι πλείοτερον προσελκύν τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ ὁ ἀρίστα κατηρτισμένος θιάσος τῆς διαπρεπεστάτης καλλιτεχνίδος κ. Φιλίας Ἀργυροπούλου.

Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἐν τῷ ἱερῷ θεάτρῳ Ὀμονοίας καταλλήλως διασκευασθέντι, διαδέχονται παραστάσεις ὑπερορεῦσαι ἢ μία τὴν ἄλλην κατὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων καὶ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκτέλεσεως. Ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ἡ εμπνευσμένη τῆς σκηνῆς ἱέρεια ὁσημέραι ἀπαράμιλλος, ἐλκύει τὰς ἐπευφημίας καὶ μὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν δυναμένων νὰ αἰσθανθῶσι τὴν τέχνην. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἡ πόλις ἡμεῶν ξενίζει καὶ ὀρεῖται νὰ υποστηρίξῃ ἐκθύμως Ἑλληνίδα καλλιτέχνην ἐξόχως ἀξίαν ὑποστηρίξεως καὶ τιμῆς. Ἐτι δὲ καὶ τιμῶσαν τὰ μέγιστα τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Βλαστοὶ θαλεροὶ καὶ χαριτωμένον δύο ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων τῆς Ἀμισοῦ οἰκογενειῶν ὁ νεαρὸς καὶ συμπαθέστατος Κοσμάς, υἱὸς ἀντάξιος τοῦ ἀειμνήστου Ἀν.

Σουκχούρογλου καὶ ἡ ἀδελφὴ καὶ πλύφερνος δεσπινὴ Ἐλένη Ἀσλόγλου ἀντήλαξαν τῇ ἑσπέρᾳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν εὐρεῖ κυκλίῳ συγγενῶν καὶ φίλων τὴν δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνος. Εἶθε ἡ μυροβόλος τῆς ἀνίξις αὐρα ἀπέρπλεως τῶν ἰδρυτέρων τῆς εὐτυχίας ἀρωμάτων νὰ θεραπεύσῃ ἐπιχαρίτως τοὺς στεφάνους τοῦ Ἰμναίου, τοὺς συνενώσοντας αὐτοῦ.

A. Γ. Μ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, Ὁ διδάσκαλος, Ἀπληντήσατε πολὺ ὠραία. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὰ ζῶα καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλὰ τί ἔπλασε μίαν ἡμέραν ποῦ ὠργίσθη;

Ἐνας μαθητῆς:—Ἐπλασε... τὸν δάσκαλο!..

Εἰς τὸν τροχιόδρομον: Ὁ βαρκελειδῆς κύριος:—Ἐὰν ἦσθε ἱπποτικὸς, θὰ εἶδετε τὴν θέσιν σας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι στέκονται:

—Καὶ σεῖς, ἂν ἦσθε τοιοῦτος, θὰ τὴν εἶδετε καὶ εἰς τὰς δύο.

**Ἐκδίδονται προδεχῶς:
ΚΟΡΝΗΘΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
"ΓΙΑΠΥΡΟΙ",
συλλογὴ ποιημάτων τυχοῦσα
τοῦ ὁδοφάνιου στεφάνου ἐν τῷ ποιητικῷ
δισαγωνίσματι τοῦ ἐν Σμύρῃ
ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.**

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΙΑΔΟΥ.
Κομροῦμ-Λάν ἀριθ. 3

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**
ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, δίοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

**ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ**

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοτῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.
Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ
283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνεσιώμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφθῶσιν.

Ἀπαράμελλος καλλιθεησὶα διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.